

ВТОРО ДѢЙСТВІЕ.

СЦЕНА ПЪРВА.

СЛАВЧО, СТРѢЛЧО.

Славчо.

А бре, обѣсникъ, какво стана, гдѣ поврага ходи да седнешъ? Не ли бѣхъ ти заповѣдалъ

Стрѣлчо.

Да, *чорбаджи*, ты бѣше ми заповѣдалъ, и азъ тя чакахъ тука правъ безъ да мръдна отъ мѣстото си: но баща ти, — знаешъ ты какавъ опаченъ чилѣкъ е баща ти, когато —, той мя испѣди на вѣнъ, и насмалко да мя набуха

Славчо.

Какво стана съ оназ' работа? Нѣма время за отлаганіе. При това азъ открыхъ и друго нѣщо слѣдъ като тя испратихъ съ таз' поржка, открыхъ чи имамъ за съперникъ въ любовта ми баща си.

Стрѣлчо.

Баща ти влюбенъ? . . .

Славчо.

Да; па не пытай какво видѣхъ и патихъ догдѣ ся стѣрпя за да не покажа смущеніето, въ което мя хвърли тази чудна новина.